

CAMILLA STEN

KAMMOTTAVA
TOTUUS

BAZAR

CAMILLA STEN

KAMMOTTAVA TOTUUS

Suomentanut Hanna Arvonen

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Hanna Arvonon
Ruotsinkielinen alkuteos *En giftig sanning*
Copyright © 2024 Camilla Sten
First published by Norstedts, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

ISBN 978-952-403-037-3

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Haluan omistaa tämän kirjan sinulle, joka luet.

Jokainen kirjoittamani kirja on sinulle.

Olen niin kiitollinen siitä, että haluat tulla kanssani mukaan tarinaan.

PROLOGI

Jouluaaton aatto, 2018

"Okei, perillä ollaan", Mirjana sanoi, ja Martin oikaisi selkensä, kun ambulanssi pysähtyi.

Hälytys oli tullut seitsemän minuuttia sitten. Nuori nainen oli löydetty kotoaan vakavasti loukkaantuneena, tapahtumien kulku oli epäselvä. Naisen sisar oli soittanut hätänumeroon. Hätäkeskuspäivystäjän mukaan soittaja oli ollut shokissa ja puhunut sekavasti eikä osannut vastata, hengittikö sisar vai ei.

Talo oli suuri ja persoonaton, ja sen kattoa peitti ohut lumi-kerros. Ulko-ovi oli raollaan. Martin näki tämän kaiken juostessaan varusteita kantaen ambulanssista puoli askelta Mirjanan perässä. Hän näki Mirjanan avaavan oven ja astuvan sisään.

"Oletko sinä Wilma?" Martin kuuli Mirjanan kysyvän ja mietti niin kuin monta kertaa ennenkin, miten arvovaltaiselta ja luotettavalta Mirjana kuulosti.

Astuessaan ovesta sisään Martin näki parikymppiseltä näyttävän tytön, joka istui eteisessä jakkaralla vaatekaapin vieressä. Tytön posket olivat märät kyynelistä, katse sumea, kasvot niin kalpeat, että Martin valmistautui mielessään siihen, että tyttö pyörtyisi.

Sitä ei kuitenkaan tapahtunut. Tyttö katsoi Mirjanaa ja sanoi:
"Hän on tuolla. Makuuhuoneessaan."

Mirjana kyykistyi tytön viereen ja sanoi:

"Voitko näyttää meille, Wilma? Jotta voimme auttaa sisartasi?"

Wilma pudisti päätään. Martin näki kaulan lihasten ponnistelevan, kun tyttö yritti niellä.

"En voi... en pysty katsomaan häntä uudestaan", hän sanoi hiljaa, ja Martinin sydän alkoi hakata nopeammin ja adrenaliinin maku täytti suun. Ei vain nuoren naisen käytöksen vaan hajun vuoksi.

Se oli heikko, mutta hän olisi tunnistanut sen missä tahansa. Hän oli haistanut sen monta kertaa ennenkin.

"Onko sisaresi huone alakerrassa, Wilma?" Mirjana kysyi osoittaen portaikkoa, ja Wilma nyökkäsi.

"Vasemmalla", tyttö sanoi.

Mirjana katsoi Martinia, joka nyökkäsi ja näki toverinsa silmistä, että he ajattelivat samaa. Ja molemmat toivoivat olevansa väärässä.

Haju voimistui heidän juostessaan alas portaita ja muuttui tukahduttavaksi, kun he pääsivät alakertaan.

Vasemmanpuoleinen ovi oli kiinni. Mirjana avasi sen.

Martin oli valmistautunut siihen, että näky olisi paha. Häätäkeskuspäivystäjän antamat tiedot olivat viitanneet siihen, ja sisaren ilme oli vahvistanut sen.

Jäänökset olivat lattialla. Ruumis oli ollut nuori nainen, mutta ei ollut enää. Kenenkään ei tarvitsisi etsiä naisen pulssia vahvistaakseen, että tämä oli poissa, sen kertoi kallon epätasainen muoto tahmeiden hiusten alla.

Veren, hien ja pelon haju roikkui ilmassa kuin kangastus, ja se tuntui tunkeutuvan jopa ihohuokosiin. Kuin jostain kaukaa

Martin kuuli, miten Mirjana otti puhelimensa, näppäili kolme numeroa ja puhui päivystäjän kanssa. Martin kuuli sanat "poliisi" ja "rikospaikka" ja varmasti jotain muutakin, mutta se ei tunkeutunut korvien kohinan läpi.

Hänen kätensä olivat alkaneet muuttua tunnottomiksi. Kieli tuntui olevan liian iso hänen suuhunsa. Hän ei ollut nukkunut melkein puoleentoista vuorokauteen.

*Sitten hän näki kuin painajaisessa ainoan silmän, joka oli vielä jäljellä. Se tuijotti häntä läpi veristen hiusten, jotka roikkui-
vat kasvojen edessä kuin takkuinen verho. Sininen silmä oli auki ja edelleen lohduttoman täydellinen, vaikka vain muutaman sentin päässä sen vieressä oli avoimena ammottava kraatteri.*

Martin painui kaksin kerroin ja oksensi kynnykselle.

1

3. maaliskuuta, 2023

”Kai minusta vain tuntuu siltä kuin... kuin olisin ainoa, joka taistelee meidän vuoksemme. Tuntuu siltä kuin Maria olisi vain luovuttanut. Ja on rankkaa kantaa taakkaa yksin. On raskasta yrittää taistella tietämättä, pääsemmekö eteenpäin.”

Nielaisen kitkerän maun kieleltäni ja pakotan itseni katsomaan terapeuttia, joka nyökkää tietokoneen näytöllä mieteliäästi ja kysyy sitten:

”Maria, onko sinulla jotain sanottavaa tähän?”

Näen, miten Maria pudistaa näytöllä toisessa ikkunassa päätään ja kääntää katseensa pois.

Meidän parisuhdeterapeuttimme, Sandra Newman, nojautuu taaksepäin tuolissaan. Neljän aiemman istunnon aikana olen tajunnut, että se on hänen tapansa ilmaista tyytymättömyyttään.

”Maria”, Sandra sanoo pehmeällä, sivistyneellä Bostonin murteellaan. ”Näen, että sinun on vaikea kuunnella tätä.”

Vaimoni huokaisee. Hänen kasvonsa kurtistuvat ja minut valtaa halu pyytää anteeksi, selitellä, vetää sanani takaisin. Samaan aikaan vatsanpohjassani vihlaisee viha. Hän ei edes

yrityä. Minä taistelen ja yritän kaikkeni, eikä hänellä ole edes mitään sanottavaa. Ottaisin ilomielin vastaan mitä tahansa, jopa suuttumuksen.

Ehkä erityisesti suuttumuksen. Se ainakin osoittaisi, että hän välittää.

Sitten Maria sanoo:

”Anteeksi. Taidan olla hieman... hajamielinen. Tämä on ollut hieman stressaava viikko.”

”Se on okei”, Sandra sanoo. ”Mietin kuitenkin, käytätkö ehkä stressiä tekosyynä siihen, ettet sitoudu tähän prosessiin.”

Nyt Maria kohottaa katseensa ja näen tunteen pilkahduksen hänen silmissään. Se kuitenkin katoaa yhtä nopeasti kuin ilmestyikin.

Zoomin kautta käytävässä parisuhdeterapiassa on vain vähän hyviä puolia. Hyvin vähän. Se on silti parempi kuin ei mitään. Toivon usein, että voisin olla paikalla, samassa huoneessa, jotta saisin nähdä Marian kasvot läheltä. Nähdä, millaisessa asennossa hänen hartiansa ja vartalonsa ovat.

Ehkä ymmärtäisin häntä silloin paremmin.

Ehkä tietäisin, kannattaako vielä yrittää.

Pieni, itsepäinen ääni kuiskaa takaraivossani: *Hän ei välitä enää.*

Hän on tavannut jonkun toisen.

Ja nyt hän yrittää vain ratkaista, miten kertoisi sen minulle.

Pieneltä ikisuudelta tuntuvan ajan jälkeen Sandra nojautuu taas eteenpäin tuolissaan. Hän on pariterapeutin platoninen perikuva: kuusikymppinen, hartioille ulottuvat, harmaantuvat hiukset, siistit kulmakarvat, soikeat kasvot ja vaatteet, jotka tuntuvat olevan pelkästään pehmeitä, harmaita sävyjä. Hänellä on kaulassa siro hopeinen risti, mutta ennen kuin

varasimme ensimmäisen vastaanottoajan, varmistin kolmeen kertaan, että hän on HLBTQ-sertifioitu eikä yrittäisi tuputtaa meille Jeesusta.

Minulla ja Marialla on riittävästi selvitettävää ilman, että siihen sekoitetaan vielä uskontokin.

”Tuntimme lähestyy loppuaan”, Sandra sanoo. ”Haluaisin kuitenkin vielä käsitellä sitä, mitä äsken tapahtui.” Hän kohdistaa sanansa Marialle.

”Maria, ymmärrän, että sinun on vaikea istua ja kuunnella, kun rakastamasi nainen kuvailee, miten hän kokee sinun sauttaneen häntä”, hän jatkaa. ”Ja ymmärrän, ettet halua kuunnella sitä. Se on luonnollinen reaktio. Mutta haluan sinun mieltävän, miltä Rebeccasta tuntuu, kun hän kuvailee, ettet ole kuunnellut häntä teidän suhteenne aikana ja että keskeytät hänet usein.”

Maria on taas kääntänyt katseensa pois.

Puren huultani ja yritän niellä sanat, jotka pyrkivät ulos suustani. Vihan, joka uhkaa kiehua yli. Maria ei ole puhunut juuri mitään koko tunnin aikana. Aivan kuin hän haluaisi mieluummin olla jossain muualla. Ja minä ymmärrän, ettei tämä ole mukavaa, koska en itsekään nauti tästä, eikä ole hauskaa avata sydäntään analysoitavaksi, mutta teen sen siitä huolimatta, koska rakastan häntä. Koska haluan pelastaa meidän avioliittomme. Koska uskon, että se on pelastamisen arvoinen.

Mutta Maria vain istuu tuolissaan eikä sano mitään, ja se satuttaa minua pahemmin kuin mitkään sanat voisivat satuttaa.

”En sano tätä siksi, että haluaisin sinun häpeävän”, Sandra jatkaa edelleen pehmeällä, tasapainoisella äänellään. ”Sanon sen siksi, että uskon sen olevan avain, jonka avulla voidaan

muuttaa sitä vakiintunutta kaavaa, jonka mukaan te kommunikoitte keskenänne.”

Maria nyökkää.

”Rebecca ja Maria”, Sandra sanoo. ”Haluaisitteko sanoa vielä jotain?” Minun pitäisi katsoa Sandraa, ei vaimoani, mutta en voi olla katsomatta. Maria vetää katseeni puoleensa kuin hypnoosissa.

Marian hiukset ovat pääläella pörröisellä nutturalla, ja hän on kietonut villatakin tiukasti ympärilleen. En tunnista sitä. Jossain vihaisessa, järjettömässä osassa aivojani epäilen, että hän on pukeutunut villatakin satuttaakseen minua, näyttääkseen, että hänen elämänsä on jatkunut ilman minua enkä minä tunne häntä niin kuin olen joskus tuntenut.

Mitähän tohtori Sandra Newman sanoisi minun vaino-
harhaisuudestani?

En usko, että haluan tietää vastausta.

Maria näyttää näytöllä kalpealta. Toivon sen johtuvan valaistuksesta eikä siitä, että hän on sairas. Tähän aikaan vuodesta hän on jatkuvasti sairas, uusi flunssa joka viikko. Se on alakoulun opettajan työn vaaroja.

”Ei”, Maria sanoo. ”Olen saanut sanoa sen, mitä halusin sanoa.”

Näen, että Sandra kuulee saman kuin minäkin, lyhyen tauon keskellä sanoja. Sandra odottaa hetken, mutta kun Maria pysyy vaiti, hän sanoo:

”Tiedän, että tämä on haastavaa. Mutta voisitte molemmat miettiä, mitä haluatte saada tästä irti.” Hän pitää tauon ja lisää sitten:

”Olkaa kilttejä toisillenne. Kahden viikon kuluttua voimme jutella siitä, miten kauan haluatte vielä jatkaa pariterapiaa.”

Keskustelu päättyy.

Tuijotan muutaman sekunnin näyttöä, tyhjää kohtaa, jossa vaimoni oli vielä hetki sitten. Sandran sanat kaikuvat korvissani.

...voimme jutella siitä, miten kauan haluatte vielä jatkaa pariterapiaa.

Minä pyysin Mariaa aloittamaan pariterapian kanssani. Minä etsin psykoterapeutin, joka suostui tapaamaan meidät Zoomissa, minä etsin ajan, joka sopi meille molemmille aikaerosta huolimatta, minä soitin vakuutusyhtiöömme yhä uudelleen ja riitelin lukemattomien robottiäänten ja väsyneiden, ärtyneiden virkailijoiden kanssa varmistaakseni, että vakuutus korvaa terapian.

Tein sen kaiken siksi, että olin varma, että avioliittoni voisi vielä pelastaa. Mutta pieni ääni takaraivossani on alkanut kuiskailla: *Entä jos on jo liian myöhäistä?*

Puristan silmäni kiinni. En anna kyynelten tulla. Yritän parhaani mukaan olla tuntematta raskasta, kylmää tunnetta vatsanpohjassa, toivottomuutta, joka sivelee kasvojani kylmillä sormillaan.

Nousen tuolilta, otan kuulokkeet korviltani, oikaisen itseni niin, että selkä naksahdaa, ja katson ympärilleni huoneessa.

Vanhempieni keittiö ei ole ihanteellinen paikka kaivaa esiin avioliittoni huonoimpia puolia nettikameran edessä, mutta se on talossa se huone, jossa on paras kuuluvuus. Viime viikolla harkitsin, että menisin toimistooni ja varaisin kokoushuoneen terapiaistuntoa varten, mutta toimistokollektiivissa, josta olen vuokrannut työtilan, huoneet eivät ole erityisen hyvin äänieristettyjä.

Rehellisesti sanoen en edes tiedä, miksi maksan edelleen työtilasta. Se oli eräänlainen kompromissi itseni kanssa. Minun

pitäisi oikeasti etsiä asuntoa, mutta en pysty edes ajattelemaan sitä. Niinpä valitsin sen sijaan WorkHardPlayHard AB:n ja maksan neljätuhatta kruunua kuukaudessa tilasta, jota en käytä, ja maksan sen rahalla, jota minulla on hyvin vähän.

Olen löytänyt muutamia vuokra-asuntoja keskustan ulkopuolelta, ankeita pieniä laatikoita kortteleissa, jotka olivat täynnä nuoria perheitä. En kuitenkaan pysty ottamaan sitä askelta. Ei vain taloudellisen riskin vuoksi, vaan siksi, että jos hankin asunnon ja allekirjoitan vuokrasopimuksen... silloin asun täällä, Tukholmassa, enkä Houstonissa.

Se olisi merkki sekä itselleni että Marialle.

Pudistan päätäni, otan kahvikuppini ja palaan takaisin tietokoneen ääreen. Suljen nopeasti Zoom-ikkunan ja avaän sähköpostikansion.

Zoom-keskustelun aikana kalpea kevättalven aurinko on ehtinyt kadota paksun pilvipeitteen taakse, ja sytytän kattolampun ennen kuin avaän saapuneiden viestien kansion.

Pari viestiä. Kaksi mainostarjousta sähköpostilistalta, josta olen yrittänyt päästä pois varmasti ainakin kolme tai neljä kertaa.

Ei muuta.

Sen jälkeen, kun aloin alkusyöksyllä selvittää omin päin ensimmäisen tyttöystäväni murhaa ja jouduin itsekin vaaraan, minusta tuli vähäksi aikaa jonkinlainen julkkis. Suostuin muutamien huolellisesti valitun päivälehdien haastatteluun, tein pari radiohaastattelua, puhuin tapahtuneesta ja pidin huolta, että mainitsin vastaperustetun konsulttiyhtiöni nimen. Ja työtarjouksia alkoi tulla.

Otin muutaman toimeksiannon vastaan. Pääasiassa luentoja ja lyhytaikaista konsultointia. Ei mitään vakituista, ei

mitään, mikä sitoisi minut Tukholmaan. Jonkin ajan kuluttua sähköpostien virta kuitenkin hiipui. Lyhyt hetkeni parrasvaloissa oli ohi, ja olin helpottunut – mutta niukat tuloni alkoivat samalla ehtyä hitaasti mutta varmasti.

Voisin lähettää viestin niihin psykologitoimistoihin, jotka ottivat alussa minuun yhteyttä, ja kysyä, vieläkö he olivat kiinnostuneita palkkaamaan minut. Norrtäljessä oli eräs paikka, joka keskittyi tarjoamaan terapiaa lapsille ja nuorille, jotka olivat varttuessaan joutuneet elämään rikollisuuden keskellä. Sieltä minulle lähetettiin useita sähköpostiviestejä ja jopa soitettiin, koska he uskoivat minun sopivan kapeaan toimialaansa. Ehkä he antaisivat minulle mahdollisuuden. Rahaa siitä ei ansaitsisi paljon, mutta se olisi kuitenkin vakituinen työpaikka.

Juuri kun olen kirjautumassa ulos sähköpostitililtäni, tietokoneen piippaus herättää toivoni.

Uusi sähköpostiviesti. Ei mainos.

Kumarrun lähemmäksi näyttöä ja silmäilen otsikkoa. Viesti on lähetetty tuntemattomasta osoitteesta.

J.Af.Wett@gmail.com

Tarvitsen apuasi.

2

Hei Rebecca!

Nimeni on Jonas af Wetterstedt. Oletan, että tunnistat sen. Luin jokin aika sitten Aftonbladetista, että tutkit Louise von Aschebergin murhaa, ja mieleeni jäi eräs asia, joka siinä sanottiin Louisen langosta Antonista. Artikkelin mukaan sanoit, että kaikki olettivat Antonin murhanneen Louisen, koska hän oli rakastunut tähän ja koska hän oli ollut riippuvainen huumeista, mutta että sinä olet työssäsi nähnyt, miten tärkeää on nähdä itse ihminen näennäisen ilmiselvän motiivin takana.

Tyttöystäväni Lina Gyllenberg murhattiin neljä vuotta sitten omassa kodissaan. Poliisi päätti välittömästi, että minä olin syyllinen. Oikeudessa sain vapauttavan tuomion, mutta elämäni on ollut sen jälkeen suoraan sanottuna yhtä helvettiä. Useimmat ihmiset uskovat edelleen, että minä tein sen. En saanut koskaan surra Linaa, elämäni rakkautta, ja mieltäni kalvaa joka päivä se, että hänen murhaajansa on edelleen vapaana.

Haluan palkata sinut etsimään Linan murhaajan. On samantekevää, mitä se maksaa. Haluan vain vastauksia.

Ystävällisin terveisin,
Jonas af Wetterstedt

3

Videolla tyttö seisoo alastomalla, mustaksi maalatulla näyttämöllä päällään pillifarkut ja harmaa neulepusero. Hänen ruskeat hiuksensa ovat päälaella huolettomalla nutturalla, ja hän pitelee rennosti kiinni mikrofonista.

Hänen punaisiksi maalatuilla huulillaan karehtii vino hymy.

”Olen suoraan sanoen tänään krapulassa”, hän sanoo. ”Söin eilen illallista vanhempieni kanssa.”

Joku yleisön joukossa nauraa.

”Ei, ei”, hän sanoo nopeasti. ”Vanhempani eivät ole alkoholisteja. Ja se on melkoinen haitta tässä työssä.”

Jälleen naurua. Tällä kertaa äänekkäämpää.

”Ei, olen krapulassa, koska menin illallisen jälkeen poikaystäväni ja hänen kaveriensa kanssa ulos”, tyttö jatkaa. ”Ja se oli virhe. Hän näet opiskelee kauppakorkeassa.” Hän virnistää.

”Iskin hänet, kun olimme kuusitoistavuotiaita ja hänellä oli vielä finnejä kalussaan”, hän sanoo.

”Hän ei ollut komea, mutta hän halusi liikkeenjohdon konsultiksi, ja minä halusin koomikoksi, joten hän oli hyvä sijoitus.”

Tyttö kohottaa kulmiaan.

”Jos ei halua tehdä paljon töitä, täytyy tehdä töitä fiksusti. Ja joskus se tarkoittaa sitä, että ottaa suihin laihalta kaverilta, joka saa A:n kaikista kokeista. Kirjoittakaa muistiin, teinit. Tehkää niin kuin minä, niin voitte jopa asua vanhempienne luona vielä kaksikymmentäneljävuotiaana.”

Pysäytän videon siihen ja nojaudun taaksepäin. Se oli yksi ensimmäisistä osumista, kun tein YouTubessa haun nimellä ’Lina Gyllenberg’. Otsikkona on ’Lina Gyllenberg Big Benissä’. Se on julkaistu syyskuussa 2018, kolme kuukautta ennen hänen kuolemaansa.

Muistan tapauksen vain hämärästi. Vuonna 2018 asuin Houstonissa ja olin huumaantunut uudesta rakkaudesta ja ammatillisesta menestyksestä, ja sekoitus oli niin voimakas, että minulla on tuosta ajasta vain sumeita muistoja.

Mutta tietenkin tunnistan nimen.

Vaikka asuin Atlantin toisella puolella, tapaus sai niin paljon huomiota ruotsalaisissa lehdissä, että se jäi mieleeni.

Lina Gyllenberg ei ollut suuri nimi, mutta kuollessaan hän oli matkalla maineeseen. Ne artikkelit, jotka olen lukenut aamupäivän aikana, ovat piirtäneet kuvan nuoresta naisesta, joka oli tuleva tähti. Hän oli esiintynyt useimmilla Tukholman stand up -lavoilla, ollut mukana useilla festivaaleilla, muun muassa Edinburghissa, ja esiintynyt televisiossa pari kertaa. Nuori, lahjakas ja menestyksen kynnyksellä.

Kunnes hänet löydettiin murhattuna lapsuudenkodistaan jouluaaton aattona vuonna 2018.

Lehdet kuvailivat hänet ensin vain ”tunnettuna naiskoomikkona”, mutta kaksi päivää murhan jälkeen hänen perheensä julkaisi somessa lausunnon, jonka jälkeen hänestä voitiin puhua vapaasti nimellä. Media spekuloi villisti. Murhasta

kirjoitettiin mielipidekirjoituksia, joissa yleisimmät oletukset olivat, että se oli tulosta vikaan menneestä murrosta, että ruotsalainen yhteiskunta oli muuttunut yhä turvattommaksi, että poliisin oli toimittava tiukemmin ja ihmisten piti saada tuntee olevansa turvassa omassa kodissaan.

Neljä päivää murhan jälkeen Linan poikaystävä pidätetään. Tapaus on päivänselvä. Hänellä ei ole alibia murhayölle. Perhe todistaa, että Lina vaikutti pelokkaalta ja sulkeutuneelta elämänsä viimeisinä viikkoina, että tällä oli ollut mustelmia, joita tämä yritti piilottaa pitkähihaisilla puseroilla. Äiti kertoo Linan sanoneen hänelle aiemmin päivällä, että tämä aikoi erota poikaystävästään ennen joulua ja oli pyytänyt, että saisi olla yksin kotona, jotta voisi hoitaa keskustelun kahdestaan.

Tappava virhe.

Tarina herättää koko ruotsalaisen yhteiskunnan mielenkiinnon. Nuori, kaunis, lahjakas nainen, jonka poikaystävä tappaa – klassinen tragedia.

Median kiinnostus kuihtuu jonkin ajan kuluttua. Tapauksessa ei ole mitään suurta mysteeriä, ei mitään spekuloitavaa. Jälleen yksi kuollut tyttö, ja poika, joka on tappanut hänet. Linan murhan tilalle otsikoihin nousee Jan-myrsky ja sen jälkeen tammikuun sopimus, joka lopetti porvaripuolueiden allianssin, ja Löfvenin toinen hallitus. Uudet rikokset, murhat ja muut tapahtumat vaativat yleisön huomiota.

Ja sitten, oikeudenkäynnin jälkeen, poikaystävä vapautetaan.

Koko maa järkyttyy. Uusia mielipidekirjoituksia kirjoitetaan. *Miten naiset voivat tuntee olevansa turvassa, kun heihin kohdistuvasta väkivallasta ei saa rangaistusta? Miksi hallitus ei tee mitään lainsäädännölle? Oliko #metoo-liike turhaa? Onko feminismi kuollut?*

Mutta jonkin ajan kuluttua meteli hiipuu.

Lina Gyllenborg alkaa haalistua. Tapaus elää edelleen P3 Dokumentär -podcasteissa, true crime -fanien forumeilla ja perheen muistoissa, mutta suuri yleisö on unohtamassa hänet.

Kunnes poikaystävä Jonas päättää antaa haastattelun kaksi kuukautta oikeudenkäynnin jälkeen. Hänen kuvansa ja nimensä julkaistaan artikkelissa. Kapeat kasvot, surulliset, harmaat silmät, siististi kammatut vaaleat hiukset ja sininen, v-aukkoinen pusero.

Otsikossa lukee: ”Jonas af Wetterstedt: Minä olen poikaystävä”.

Artikkeli alkaa toimittajan kirjoittamalla lyhyellä johdannolla, kun tämä tapaa Jonaksen Ängsholmin puistossa. Jonas pyytää anteeksi, että on myöhässä.

”Olin jo lähdössä ulos ovesta, mutta äidin mielestä takkini ei ollut tarpeeksi lämmin”, hän sanoo nolona hymyillen. ”Tämä on isäni takki.”

Jonas oli kertonut toimittajalle, että halusi mieluiten tavata ulkona isossa puistossa. Hän selittää, että hänen on viime kuukausina ollut vaikeaa olla ihmisten keskellä.

Sitten varsinainen haastattelu alkaa.

”Tiedän, että nimeni on vuotanut Flashbackiin ja muualle”, hän sanoo. ”Olen muuttanut kaikki some-tilini yksityisiksi, mutta... olen huolissani. Ihmiset kirjoittavat niin sairaita asioita. Tiedän, että he ovat vihaisia, ja pelkään, että joku tekee jotain.”

Joulukuuhun 2018 asti Jonas oli elänyt näennäisen täydellistä elämää. Hän opiskeli kauppakorkeassa ja valmistumisen jälkeen tavoitteena oli työpaikka liikkeenjohdon konsulttina. Hän oli seurustellut tyttöystävänsä kanssa seitsemän vuotta ja he olivat jo alkaneet etsiä yhteistä asuntoa keskustasta.

SALAISUUS, JOTA ON VARJELTAVA HINNALLA MILLÄ HYVÄNSÄ

Nuori stand up -koomikko Lina Gyllenberg löydetään kuolleena kotoaan, ja hänen poikaystäväänsä Jonasta epäillään murhasta. Jonas väittää epätoivoisesti olevansa syytön, mutta sekä poliisi että media ovat vakuuttuneita hänen syyllisyydestään. Oikeus vapauttaa hänet syytteistä kaikkien suureksi hämmästykseksi.

Neljä vuotta myöhemmin Jonas ottaa yhteyttä kriminaalipsykologi Rebecca Lekmaniin, koska haluaa tämän löytävän Linan oikean murhaajan. Rebecca epäilee Jonaksen valehtelevan, mutta lupaa silti tutkia tapaus-ta. Henkirikosta selvittäessään Rebecca huomaa, että Linalla oli salaisuuksia, jotka saattoivat vaatia tämän hengen. Ja nyt joku on valmis tekemään mitä tahansa estääkseen totuuden paljastumisen.

Kammottava totuus jatkaa kriminaalipsykologi Rebecca Lekmanista kertovaa rikosromaanisarjaa, joka on täynnä tiivistyvää jännitystä ja välähdyksiä ihmismielen pahuuteen.

ISBN 978-952-403-037-3

84.2

www.bazarkustannus.fi